

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/174/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619200215
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3619200215.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu L. X. U., H.. so sídlom v Z., V. XX, N. XX XXX XXX, proti žalovanému Y. Z., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/X, L., o zaplatenie 2.910,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 5Csp/9/2019-70 zo dňa 05. septembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.910,30 eur, úrok 102,18 eur, úroky z omeškania 1,15 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2.910,30 eur od 18. 01. 2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 102,18 eur od 18.01.2019 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie 2,30 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), a určil, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok III.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 30.05.2018 vyplýva, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 3.000,- eur ako úver bezúčelový pri fixnej úrokovej sadzbe 10,90% ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru 150,- eur, poplatkom za poistenie úveru 1,15 eur mesačne, pri počte splátok 96 splatných k 15 deň v kalendárnom mesiaci, pri výške anuitnej splátky 47,03 eur mesačne, s termínom splatnosti I. anuitnej splátky 15.06.2018, pri 48-ich splátkach pri konečnej splatnosti úveru 15.06.2026, splatnej k 15. dňu v kalendárnom mesiaci pri výške RPMN 13,34%, pri priemernej RPMN 11,90% pri celkovej výške úveru 4.664,88 eur, ktorú musí dlžník zaplatiť, pričom súčasťou zmluvy sú aj všeobecné obchodné podmienky žalobcu. Žalovaný podmienky vyplývajúce zo zmluvy o úvere riadne neplnil, neplatil dohodnuté splátky riadne a včas, preto bol vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok výzvou zo dňa 14.11.2018 vo výške 73,03 eur najneskôr do 19.11.2018, ktorý dlh žalovaný nezaplatil, preto, žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru výzvou zo dňa 17.01.2019, aby zaplatil na účet žalobcu celkom sumu 3.075,93 eur s príslušenstvom. Žalovaný nič z dlhu po podaní žaloby nezaplatil. Žalovaný celý nárok žalobcu uznal čo dôvodu a výšky okrem úroku 10,90% ročne od 18.01.2019 do zaplatenia a argumentoval tým, že ide o spotrebiteľský úver, žiadal povoliť splátky vo výške 70,- eur mesačne z finančných dôvodov. Žalobca so splátkami nesúhlasil.

3. Súd prvej inštancie po posúdení obsahu spotrebiteľskej zmluvy mal za preukázané, že zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy. Nárok žalobcu považoval za dôvodný v časti o zaplatenie sumy 2.910,30 eur /istina/, poplatkov za poistenie v sume 2,30 eur, úroku z úveru do zosplatenia vo výške 102,18 eur, úroku z omeškania 1,15 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny 2.910,30 eur a nezaplatených úrokov 102,18 eur od 18.01.2019 do zaplatenia, v tejto časti bol nárok žalobcu úplne nesporný a žalovaný ho na pojednávaní súdu uznal.

4. Žalovaný neuznal platenie úroku z úveru aj po zosplatení úveru a argumentoval tým, že ide o spotrebiteľský právny vzťah. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/1998, z ktorých vyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver považoval za logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. V danom prípade žalobca úver predčasne zosplatnil k 17.01.2019. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymoženého jednorazovo zosplateného pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Súd prvej inštancie vychádzal aj z komentára k Občianskemu zákonníku, kde sa uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovania peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, od splatnosti dlhu je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. Nie je pritom rozhodujúce či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti dlhu možno požadovať len úroky z omeškania. Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania./PAGÁČ.L' Komentár k § 658 ods.1 Občianskeho zákonníka. In: Števec. M. a kol. Občiansky zákonník I.,II. Komentár. C.H. Beck,2015/. Pokiaľ by nešlo o spotrebiteľský vzťah, možno použiť úpravu ustanovenú § 497

a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá upravuje úrok z úveru odlišne. Z týchto dôvodov žalobu v časti úrokov z úveru po jeho zosplatnení zamietol.

5. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj žiadosťou žalovaného o povolenie splácať dlh v splátkach a dospel k záveru, že žalovaným navrhnutá výška splátky 70,- eur mesačne je neprimerane nízka vzhľadom k výške dlžnej sumy, úrokov z úveru do zosplatnenia, úrokov z omeškania a poisťného uplatnenej v tomto konaní. Žalovaný s vyššou splátkou ako 70,- eur mesačne nesúhlasil, tiež žalobca s výškou splátky navrhutej žalovaným nesúhlasil, preto súd žalovanému možnosť splácať dlh v splátkach nepovolil. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, zák. č. 129/2010 Z. z., § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), k), 5, Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1, 2,3,5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku zmenil, jeho žalobe vyhovel i v časti úrokov z úveru a priznal mu náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Zastával názor, že nárok veriteľa na dohodnutý úrok nie je viazaný na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukázal na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka i komentár IURA EDITION k nim a uviedol, že obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver, ale aj úroky. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však, neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovením, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zväčšuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom nesúhlasil a mal za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zväčšuje, a to na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec, a to najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 CSP určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získa vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017 z 29.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2017-83 z 27.03.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/206/2018-175 z 27.11.2018, rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 12Co/116/2017 zo dňa 19.06.2018 a 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017, rozsudok Krajského súdu Nitra č. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, Krajského súdu Nitra č. k. 12Co/4/2018 z 11.12.2018, Krajského súdu Košice č. k. 5Co/297/2017 zo dňa 13.02.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co/22/2018 zo dňa 29.01.2019 a mnohé iné. Dal do pozornosti dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z. z. Uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/143/98, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, sa netýka uplatňovania nároku

na dohodnutý úrok z poskytovaných peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, č. k. IV. ÚS 476/2012-14, na ktorý súd prvej inštancie taktiež poukázal, v ktorom ústavný súd v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v predmetnom konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvoinštančného súdu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žalobcu vo výroku, ktorými uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.910,30 eur, úrok 102,18 eur, úroky z omeškania 1,15 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2910,30 eur od 18.01.2019 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 102,18 eur od 18.01.2019 do zaplattenia, nezaplatené poplatky za poistenie 2,30 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

10. Odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, teda proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol ako nedôvodný nárok žalobcu na zaplattenie zmluvného úroku 10,90 % zo sumy 2.910,30 eur po zosplatnení úveru, t. j. od 18.01.2019 do zaplattenia. Žalobca tvrdil, že má nárok na dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, a to i popri úrokoch z omeškania bez ohľadu na to, či došlo k predčasnemu zosplatneniu (mimoriadnej splatnosti) úveru alebo nie. Nesúhlasil tak s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobcovi nepatria.

11. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil v súlade s hmotným právom a ustálenou rozhodovacou činnosťou. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu (žalobcu), a s týmito sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, postačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov z úveru po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách opakovane zaoberala a dospela k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že je potrebné jasne rozlíšiť zmluvný úrok, čo je vlastne odmena veriteľa za to, že poskytol finančné prostriedky dlžníkovi za určitých podmienok a vo výške, ktoré si dohodli v zmluve a úrok z omeškania, ktorý môže požadovať veriteľ od dlžníka popri plnení dlhu. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že pri možnosti platenia dlhu v splátkach veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok, čo správne konštatoval i súd prvej inštancie. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká

veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil popri úrokoch z omeškania. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav, založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru.

14. Ak by napriek tomu existovala zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky, patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylna od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou, nakoľko v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie, medzi ktoré patria i úroky z omeškania. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že dohodnuté úroky popri úrokoch z omeškania v skutočnosti neprímerane navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie po dohodnutej alebo predčasne vyvolanej dobe splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania.

15. Na podporu správnosti tohto názoru odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, na ktoré poukázal i súd prvej inštancie, v zmysle ktorého ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad, podľa ktorého po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie bol tak v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, vecne správny, a preto ho spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania, ktorý nebol žalobcom vecne spochybnený, odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).